

(המשך מעמוד 7)

מרגיש די ענוגה מורידה לי את היר, וקול באס לוחש באוזני: "אני אעשה לך את זה!" היא העבירה לי נמלים בגב.

שנה שלמה הופענו יחד. ההצגה היתה הצלחה גדולה. מרלנה ואני התיירדנו מאד-מאד, ויצא כך שבסיכוב הייתי איתה כל הזמן. היינו עורכים קניות, מטילים, מבלים, הולכים יחד לכך מקום.

היה לנו רומן, אבל המילה רומן לא מתאימה. בעצם, נכון יותר לומר: היינו קרובים מאד-מאד. אשתי והילדים היו אז בניירורק, ובתייהנישוואין שלי חל משבר.

למרלן יש בת כשם מריה, וכבר אז היו לה נכדים. אני לא יודע עד היום בת כמה היא. אצלה זה לא חשוב, ובעניין האגדה רגליה: זו לא אגדה, יש לה רגליים מקסימות.

שמרתי איתה על קשר אמיץ מאד של טלפונים, עד שהתחתנתי עם ליירה. אז שלחה לי מיברק שבו היה כתוב: "הנישוואין שלך עושים לי קר בגב", וניתקה את הקשר.

למרלן ואת, כשהיא באה הנה להי-פיע, באתי לראות אותה בהיכל התרבות. עמיתי מאתוריה ואמרת: "הלו, מרלנה, מה שלומך?" היא הסתובבה ונפלה עליי. רגע אחד נשארה עליי, ואף אחד לא הבין מה קורה.

היה לי ריב גדול עם האמרגן גיורא גורדיק שהביא אותה, אבל למענה הצגתי אותה לפני הקהל הישראלי. בזמן שהיינו יחד, היא היתה צריכה לכתוב את הביוגרפיה שלה. היא קיבלה 50 אלף דולר מיפרעות, ולא כתבה אפילו מילה אחת.

יום אחד הלכתי להביא את העיתון. הייתה היערה האשתי סיפרה כי הסופר ארנסט המינגווי התאבד. היא היתה קרובה אליו מאד, ולא ידעתי איך לכשר את לה הבשורה המרה. אמרתי: "מרלנה, אני חושש שפאפא התאבד." היא אמרה: "זה לא יכול להיות נפלט לו כדור!"

אחר-כך היא הורידה ארגו, וכו גלר-ינת שהוא שלח לה מכל מקום, כתובות בסיגנון האינדיאני: "פאפא יודע ש' כישרון זה לא חשוב, מה חשוב הוא לכתוב שמונה שעות ביום", ודברים כאלה.

סוס אציל

בגילגול קודם

ב ארגו היו תיליתילים של דפים שהיא כתבה בעצמה. אחרי שק ראתי אותם, אמרתי לה: "מרלנה, יש לך ספר!" כך נולד סיפרה המפורסם: האלף-בית של מרלנה דיטרך. חודש ימים ישבנו במבוקר עד הלילה, וערכנו את הספר. יום אחד היא אומרת לי: "איך זה נראה לך?" ומראה לי, באת O, לפני אופנהיימר ואונסיס, את המונח: "אופיר שייקה", ומתחתי: "היה לבטח סוס אציל בגילגולו הקודם".

מונח אחד הוספתי לה בכתב-יד, מתחת לאות K: קיבוץ. כשנתנה לי את הספר, שאותו איכרתי עם השנים, כתבה לי בהקדשה: "לשייקה שהתחיל אותי, תודה, הספר".

אחר-כך קיבלתי מיכתב מהאמרגן אברהם דשא, הידוע כפשה, לבוא ארצה לשתי הופעות. התגעגעתי, רציתי להיות פה באביב. אמרתי למרלנה: "מתי לנסוע, בפסח או ביום העצמאות?" והיא אמרה: "נשאל את האסטרולוג!".

האסטרולוג שלה הולך איתה לכל מקום, והיא לא עושה דבר מבלי להי-וועץ בו. לפני שנסעתי, היא נתנה לי לוח של אסטרולוגיה לחמש שנים. שאלתי אותה: "ומה יהיה איתנו?" או היא אמרה: "אתה צריך לנסוע לארץ שלך, שאתה כליך אוהב".

כשהגעתי לנמל-התעופה, לא הי אמנתי למראה-עיני. היו שם אורי וזהר, פשה, אורי לוי, חיים טופול ורכים אחרים, שחיכו לי עם תופים ושלטים, וצעקו: "שייקה! שייקה!"

לקחו אותי ישר לכסית, וברוך אני מסתכל על הבתים הקטנים, שנראו (המשך בעמוד 10)

רובינשטיין: יעקב ועשיו

דולר ולדוסק את מוטי כסכום זה.

מיליון וחצי דולר הם הרבה כסף גם לאמנון רובינשטיין, אבל להפסיד את השליטה באימפריה כדי להרוויח סכום כזה? ולעשות זאת כאשר אין כל ביטחון מה יקרה בהנפקה? ולעשות זאת כאשר אתה יודע כי אתה דופק את אחיך הבכור, שאין לו ברירה, כי אתה סירבת לקיים את ההסכם הקודם שבו הבטחת לו כסף תמורת המניות? שאי-לוח מפעינות למנהיג שינוי? מוכן שהשופט דחתה את בקשת אמנון וגיורא מכל וכל, ובכך אישרה את שינוי הבעלות בחברה.

יכול מישור לחשוב כי אמנון נלחם כארי בכל האמצעים כשהשלטות על החברה, מכיוון שרצה לקיים בירו את החברה שאביו ייסד. הרי כ-82 הודיע כי יפרוש מפעילות פוליטית, ויתמסר לניהול החברה.

גיורא זו אינה מתאימה לעובדות.

אין צורך לרחם

ב-23 במאי 1984 התקיימה אחת הפגישות של שליטי רובינשטיין.

לפי תרשומת הפגישה, שהיא מוצג מישפטי, השתתפו בה שני האחים הי-ריבים אהרון ואברהם, אמנון ואשתו רוגני, ועורכת-דין החברה דורית רביכי-בנסון, ממישרד אמנון עברון.

באותה ישיבה הודיע אמנון כי מיש-פחתו מוכנה למכור את חלקה בחברה לפי שווי כולל של 28 מיליון דולר. הישיבה דנה בנושא ההנפקה לבורס, סה, אשר לה התנגד אמנון בכל תוקף, וכך גם אביו.

השופט אבנור, שדחתה את הכי-קשה מכל וכל, ניתחה בפסקה-הדין את כל מהלכי העסקה, ובין היתר שאלה מדוע הסכימו לחוזה זה, למרות שיכלו לחוות כי לא יצליחו לרכוש בבורסה מניות כדי לחזור ולקבל רוב בחברה. "מה הגיון במכירה למרדכי מחד, וברכישה בבורסה מאידך? דף יש בכך הגיון רב. למרדכי מכרו לפי הערכה גבוהה, וכי נמוך בהרבה. היה, אפוא, הגיון רב בעסקה כפי שנישאה להם לאחר שנתברר כי לא הצליחו לרכוש בבורסה את החסר מחד, וכי מאידך קיני המניות התחברו רוב עם אברהם כדי שיהיה להם רוב בחברה, נמצא הסיתרון במחשבה מישפטית מזהירה: ביטול החוזה."

היתה זאת מחמאה מפוקפקת מאוד למי שהיה דיקן הפקולטה למישפטים ומועמד לתפקיד שר-המישפטים. ואכן, המניות שנמכרו למוטי, נמכרו לפי שווי כולל של החברה בערך של 33 מיליון דולר. ואילו לצורך ההנפקה לבורסה הערכה החברה רק ב-12 מיליון דולר.

ההערכה הנמוכה באה כדי ששערי המניות יהיו נמוכים, על-מנת שניתן יהיה למכרם בי-העלאות שערים, ולממש רווחי-חיהיה הפטורים ממס.

אם כן, מוטי קיבל 10% בערך לפי שער של 33 מיליון דולר, היינו, מניות כשווי של 3.3 מיליון דולר, ואילו הי-שניים התכוונו לרכוש את אותן מניות בחורה כפחות ממחצית המחיר, היינו במיליון וחצי דולר. משמע: להרוויח מיליון וחצי

לאומי החליט להלוות לבעלי חברת רובינשטיין 1.5 מיליון דולר כדי לאפשר לבני מישפחותיהם לרכוש מני-יות מן ההנפקה, מחשש שהציבור לא ירכוש די, פנה איש-העסקים אלפרד אקירוב וביקש כי בלל ילווה לו את הסכום הזה, כדי שהוא ירכוש מניות בהנפקה. בנק לאומי סירב לבקשה, ואקירוב, שלא קיבל את המימון הדי-רוש, נסוג מהרעיון. אקירוב היה באותה עת לחוץ מבחינה כספית, ולמרות שרי-הגם הוא את האפשרות לשים יד על החברה שבעליה ויתרו על השליטה בה מרצון, לא יכול היה לגייס את הכסף הדרוש.

יוסי ריגר ואברהם פילץ ידעו על האפשרות בדיוק כמו אקירוב. בקווי-להיעסקות הישראלית אין סודות, וכל אחד יודע הכל על השני.

מייד כאשר סירב בנק לאומי להלי-וות לאקירוב החליטו ריגר ופילץ לני-סות לגייס כספים. היה זה ביום השישי, יומיים לפני ההנפקה. הם פנו לאיש העסקים שימעון קרם, שהסכים להלי-וות להם 100 מיליון שקל, ולבנק המיזרחי, שהסכים להלוות להם עוד 160 מיליון שקל.

בסכום הזה ביצעו בבורסה רכישה של כ-15% מחבילת המניות, מתוך ה-25 שהונס-קה לציבור.

מחשבה מזהירה

מיד אחרי שראו אמנון וגיורא כי איברו את הרוב בחברה, מיהרו, באמצעות עורך-הדין אמנון גולדנברג, לבקש את ביטול החוזה שעליו חתמו עם אחיהם מרדכי על מכירת המניות.

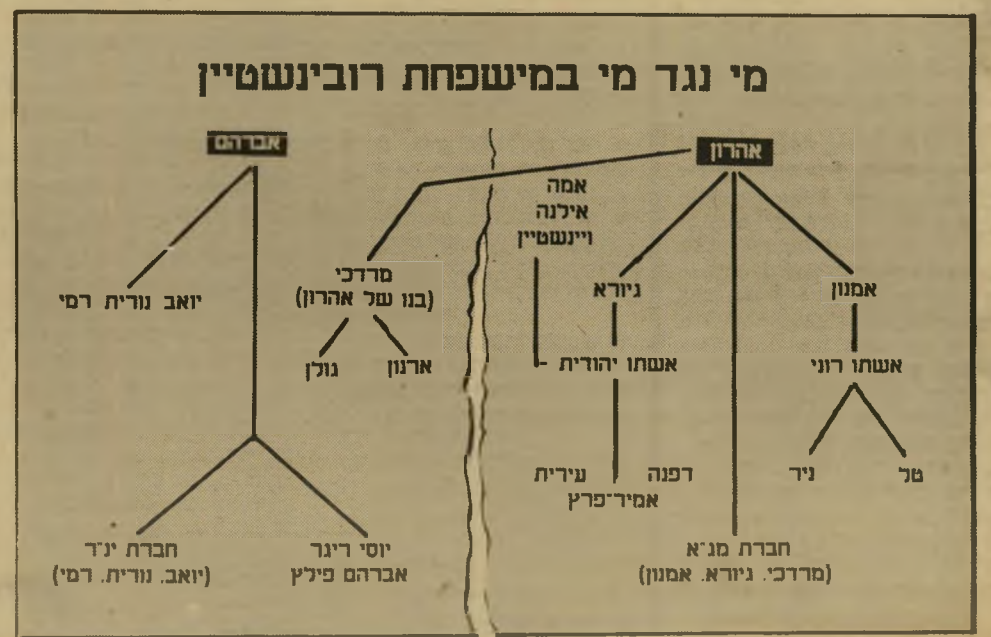
2.4 פרש אמנון מפעילותו הפוליטית הנוכחית כאמור בסעיף 2.2, אזי ועמד באברהם בראש קומפלקס הבניה ואילו אמנון בראש חטיבת ההשקעות, והתכרעה הסוכית בהצעות החלטת ככל אחד משני תחומי הפעילות העסקית תחית נחונת, לפי הענין, לאברהם בתחום

קטע מההסכם המישפחתי פרש אמנון מפעילותו הפוליטית...

יש בכך הגיון רב למרדכי מכרן לפי הערכה גבוהה, ובכורסה עמדו לקנות במחיר נטון בתרנה. היה אפוא הגיון רב בעסקה כפי שבעטתה. רק לאחר שנתברר כי לא הצליחו לרכוש בבורסה את החסר מחד, ומאידך כי קיני המניות התבררו עם אברהם על סגת סיוע להם רוב בהכרה - אז נמצא הסיתרון במחשבה שספסית מזהירה ו ביטול החוזה.

קטע מספקדינה של השופטת אבנור מחשבה מישפטית מזהירה...

אברהם השיב כי אם אמנון מתנגד להנפקה, הוא מבקש ישיבת-הנהלה פורמלית, וכן הוא מבקש מאמנון הצעה בכתב למכירת חלק מישפחתו, אותו מוכן אברהם לרכוש. אמנון הבטיח למסור בו ביום הצעה, אחרי התייעצות עם גיורא אחיו. הוחלט על קיום ישיבת-הנהלה, שי-בה בטולת ההנפקה. לאחר מכן, אומרת התרשומת, התכ-יר כי בנק לאומי מסכים להלוות את ה-1.5 מיליון דולר למישפחה, לרכישת מניות בהנפקה, ואו, "לאחר הפגישה בבלל הודיע אהרון כי הוא מבקש לבטל את ישיבת-הנהלה, ואמנון הדי-רע כי ישתדל לגמור עוד היום עם אהרון, שכן יוצאים בהנפקה, והבטיח לאברהם, וכן לדורית, שהוא יסכם עוד הערב ויודיע שהעניינים מסודרים". אמנון לא הגיש הצעת-מכר של חלק מישפחתו. ההנפקה בוצעה. בגלל רצונו להרוויח על חשבון אחיו הבכור, איכר את החברה. אין צורך לרחם עליו. תמורת חלק מישפחתו (48%) שולמו 18 מיליון דולר.

סעיף 3.1 קבע: "במיקרה די-יהיה נבצר מאברהם למלא את תפקידו, אזי יבוא במקומו אמי-נון כמנהל כללי ובלבד שנית-קיים בו התנאי של פרישה מדי-פעילות הפוליטית הנוכחית". הסדר הזה, נקבע באחד הסעיפים, מבוסס על ההנחה כי מוטי רובינשטיין יפרוש מן החברה.

ההסכם לא קוים

ההסכם זה ברור כי לאמנון היה עניין בהוצאת אחיו מוטי מן החבר-ה, כדי להקל על חזרתו לניהולה כנציג הבלעדי של מישפחת אהרון רובינשטיין.

ההסכם עם מוטי לא קוים. זאת קובעת במפורש השופטת חנה אבנור בתביעה אורחית 988/85, שבה ביקש אמנון וגיורא לבטל את החוזה שחתמו עם מוטי מאוחר יותר, בשנת 1984.

למה לא קוים ההסכם? אבנור אומי-רת כי נראה שהסיבה היתה ההנפקה הצפויה, שבה ראו הצדדים ררך לשלם למוטי מניות ולא בזומנים.

ואולי - וזאת לא נאמר בי-ספק הדין - הצטננות רצונו של אמנון לפרוש מפוליטיקה ציננה גם את להטו לגייס כסי-סים להוצאת מוטי מן החברה, שאליה לא עמד אמנון לשוב.

ב-27 במאי 1984 נחתם הסכם חדש בין מוטי לאמנון וגיורא. שלפיו לא יקי-בל מוטי מזומנים אלא מניות בחברת רובינשטיין לפני ההנפקה, ואחרי ה-הנפקה יוכל למכרן ולקבל מזומנים תמורתן. כדי להקל על מוטי להיפטר ממניותיו, הסכימו אמנון וגיורא להי-מעע ממכירת מניותיהם באותה עת.

אחרי ההסכם היה המצב בחברה כך: אמנון וגיורא - 46.15% מרדכי - 10.1%; אברהם - 18.75%. עוד 25% הוצעו למכירה לציבור בהנפקה.

קובעת השופטת אבנור: אמנון וגיור-רא הסכימו לאפשר למוטי למכור את חלקו, כאשר להם יש פחות מ-50% מני-יות בחברה. גיורא ואמנון קיוו כנראה כי יאזנו את שליטתם בחברה עליידי-רכישת מניות בבורסה על שם ילדרי-הם."

אילו הצליחו בזאת, היו חוזי-רים והוספים בעלי 51%. אולם מה שקרה הוא שמוטי מכר את חלקו לאברהם, דודו, אויבו של אמנון, ואילו יוסף ריגר ואברהם פילץ רכשו חלק נכבד מההנס-קה לציבור.

כיצד נכנסו שני אלה לתמונה? העי-רויות שגבו חוקרי רשות נירות ה-ערך גילו כי ערב ההנפקה, כאשר בנק